

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ฉันเกิดมาเพื่อสิ่งนี้

นส. มนต์ตรา พันธุ์พัก

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

ในบางครั้งเราเคยสงสัยไหมว่าทำไมเราถึงได้มาอยู่ตรงจุดนี้ จุดที่ต้องมาเป็นพยาบาลให้การดูแลผู้ป่วย ฉันก็เคยเป็นคนหนึ่งที่คิดแบบนั้นและถามตัวเองว่า “ทำไมฉันถึง มาเป็นพยาบาล”

ฉันเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลางพ่อทำงานรับจ้างทั่วไป ส่วนแม่เป็นแม่บ้านดูแลบ้านและลูกๆ ฉันมีพี่น้องรวมทั้งหมดด้วยกัน 5 คน อายุไล่เลี่ยห่างกัน 1-2 ปี ดังนั้นเมื่อถึงวัยที่ต้องเรียนหนังสือทุกคนเรียนไล่ชั้นกัน พ่อในฐานะหัวหน้าครอบครัวต้องการให้ลูกๆ ได้รับการศึกษาที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงส่งให้เรียนที่โรงเรียนเอกชนใกล้บ้านทุกคน ทำให้ครอบครัวมีรายจ่ายมากขึ้นพ่อต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมากเพื่อให้เพียงพอกับรายจ่าย หนทางหนึ่งที่จะทำได้เงินมากขึ้นคือไปทำงานเป็นพนักงานขับรถที่ต่างประเทศ พ่อจะได้กลับบ้านแคปีละ 1 ครั้ง ในตอนเด็กจำได้ว่าเวลาพ่อกลับมาเราทุกคนในบ้านจะดีใจมากเพราะพ่อจะมีของมาฝากและพาพวกเราไปเที่ยวสวนสนุก ได้เล่นเครื่องเล่นต่างๆ พ่อพาไปเที่ยวห้างไปซื้อเสื้อผ้าและตุ๊กตา ฉันมีความสุขและดีใจมากเวลาที่พ่อได้กลับมาอยู่กับฉันที่บ้าน จากการที่ครอบครัวเรามีรายจ่ายเยอะและพ่อเป็นคนที่ต้องทำงานหนักคนเดียวและไม่อยู่บ้าน แม่จึงเป็นเพียงคนเดียวที่ต้องดูแลลูกๆ ทั้ง 4 คน และต้องทำงานบ้านทุกอย่าง ฉันได้สัมผัสถึงความลำบาก เหนื่อยเหนื่อย ของพ่อและแม่ ฉันตั้งใจเรียนเพื่อตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ไม่ยอมให้ท่านผิดหวัง การเรียนของฉันอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อจบ ม.6 ก็ถึงเวลาที่ต้องเลือกว่าจะเรียนสาขาไหนเพื่อมุ่งไปทำงานอาชีพที่เราชอบ แต่ฉันกลับตอบตัวเองไม่ได้ว่าชอบที่จะเป็นอะไรสิ่งที่คุณแม่ทำให้ฉันทำได้ขณะนั้นคือเลือกเรียนตามเพื่อน เลือกโดยไม่รู้ว่าจะต้องไปเรียนที่ไหนการเรียนเป็นอย่างไร และแล้วในที่สุดผลสอบเอนทรานซ์ก็ออกมา ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากเมื่อบุรุษไปรษณีย์ได้นำจดหมายผลการสอบมาส่งที่หน้าบ้าน ฉันออกไปรับแล้วเปิดดูผลสอบเขียนว่าฉันสอบติดพยาบาลรามาฯ ทุกคนในบ้านรวมถึงตัวฉันดีใจมากที่สอบเอนทรานซ์ติด ฉันเพิ่งมารู้ภายหลังว่าต้องไปเรียนพื้นฐานที่ศาลายา จ.นครปฐมเป็นเวลา 1 ปี และกลับมาเรียนด้านพยาบาลที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี จ.กรุงเทพฯ อีก 3 ปี ฉันรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่จะเกิดขึ้นในอีก 4 ปีข้างหน้า ช่วงนั้นเหลือเกิน แต่ฉันบอกกับตัวเองว่า “ฉันต้องทำได้”

ในช่วงเรียนฉันรู้สึกลำบากใจในการเข้ากลุ่ม ไม่สะดวกใจในการพูดแสดงความรู้สึกในกลุ่ม และลำบากใจมากที่ต้องไปซักประวัติผู้ป่วย ฉันชอบเรียนแบบรายวิชาในห้องเรียนมากกว่า แต่ความคิดหนึ่งก็บอกมาว่า “ฉันสามารถสอบเข้ามาเรียนได้แล้ว ฉันก็ต้องทำให้ผ่านไปได้” สุดท้ายฉันก็เรียนจบการศึกษามาได้ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับสอง ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน ฉันเองก็ภูมิใจในตัวเองที่สามารถทำได้สำเร็จดังใจคาดหวัง หลังจบการศึกษาฉันได้ทำงานที่แผนกสูติกรรม ฉันมีความสุขที่ได้ทำงานและมีรายได้กลับไปช่วยเหลือพ่อแม่และครอบครัว และเมื่อฉันมองย้อนกลับไปว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ตรงนี้จริงๆ ที่จริงแล้ว บุคลิกฉันไม่ใช่คนชอบพูด ไม่ชอบที่จะต้องดูแลใครคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัว ฉันคิดว่ามันเป็นพรหมลิขิต และความใจสู้ของฉัน เพราะในตอนที่เราเลือกอันดับในการสอบเอนทรานซ์ อันดับ 1 ฉันเลือกคณะพยาบาลที่ศิริราช

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

อันดับสองคณะพยาบาลที่รามาฯ อันดับสามและอันดับสี่เลือกคณะบัญชีตามเพื่อน บอกตามตรงฉันไม่รู้ว่าเป็นอันดับหนึ่งและอันดับสองต้องเรียนต่างที่กัน ฉันรู้แค่ว่าเป็นพยาบาลที่มหาวิทยาลัยมหิดลเหมือนกัน และที่แปลกคือฉันจำได้ว่าในตอนเด็กฉันเคยมาโรงพยาบาลรามาธิบดีกับคุณย่า จำได้ว่าได้ไปวิ่งเล่นที่สวนหย่อมที่มีทางเดินแคบๆ ยาวๆ ระหว่างตึกจำได้ฝังใจ ฉันเลยคิดว่าการที่คนเราได้มาอยู่ในที่ที่หนึ่งได้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่เป็นสิ่งที่กำหนดมาแล้วว่าเราต้องมาอยู่ที่นี่เพื่อดูแลผู้คนที่ให้การพยาบาลผู้คนที่ทุกครั้งที่มีมองกลับไปถึงเรื่องราวต่างๆ ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ทำให้ฉันได้คิดว่าฉันเกิดมาเพื่อสิ่งนี้ คือการดูแลให้การพยาบาลผู้ป่วย ดูแลพ่อแม่และคนในครอบครัว เกิดมาเพื่อเป็นพยาบาล

“เราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นได้ โดยมีความเพียรพยายาม-ความอดทนเป็นที่ตั้งและมีพรหมลิขิตหรือโชคความน่าเป็นห่วงมาพร้อมภาระหน้าที่ ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในบทบาทใด ขอให้ทุกคนตั้งใจทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดก็จะเกิดผลดีทั้งต่อตนเอง บุคคลรอบข้างและสังคมโดยรวม”